

Лайла

На Лайлиному приліжковому столику світлина в рамці, якої вона все ніяк не позбудеться — чи то через брак енергії, чи через звичку. На фото четверо людей притискаються обличчями одне до одного перед величезним акваріумом у якомусь закордонному туристичному місці — Лайла вже не пам'ятає, де саме. З-за їхніх спин безтямно витріщаються величезні веселкові смугасті рибки. Ось Вайолет одним пальцем затискає носа й опускає повіки так, що стає схожою на гротескную воскову фігуру; Сілі в смугастому джемпері також корчить гримасу, та, зважаючи на те, що на світлині їй десь тринадцять, робить вона це стриманіше; Лайла марно усміхається, сподіваючись зробити миле сімейне фото; а ось Ден поклав руку на приховане під футболкою плече Вайолет — очі не усміхаються, на обличчі якийсь загадковий вираз.

Ця остання сімейна світлина — перше, що Лайла бачить щоранку, й останнє, на що дивиться перед сном. Так, вона знає, що варто покласти фото кудись, де воно не зможе впливати на її день, але з якоїсь невідомої причини Лайла не може просто сховати його в шухляду. Іноді під час безсонних годин вона спостерігає за смужками місячного сяйва, що ковзають на стелі її спальні, дивиться на світлину й тужливо думає про сім'ю, яку могла мати, про всі ті знімки свят, яких ніколи не існуватиме — дощові вихідні в Корнуоллі, екзотичні пляжі, де вони всі вбрані в біле, щасливий випускний на тлі якогось університету

з червоної цегли; Лайла навіть уявляє собі знімок з ве- сілля Сілі — донька сфотографувалася б поряд із горди- ми батьками. Усе це примарні зображення життя, що наг- ло випарувалося в неї на очах.

Іноді Лайла думає про те, щоб узяти велику кульку клею «Блу так»¹ і приліпити її прямісінько до Деново- го обличчя.

Лайла саме зібралася пробити особливо щільне за- смічення в туалеті на другому поверсі, коли їй зателе- фонувала Анушка. Лайла з Деном придбали будинок два з половиною роки тому — велику, «колеритну» (мовою агентів із нерухомості — «ніхто таке не купив би») розвалюху в зеленій частині північного Лондо- на. Лайлу причарували старі ванні кімнати в м'ятно- зеленому й малиновому кольорах, що в поєднанні з квітковими шпалерами здалися їй чарівними й за- тишними. Вони з Деном обходили кожну кімнату, уяв- ляючи, який вигляд матиме будинок після ремонту. Та якщо пригадати як слід, стане очевидно, що це вона ходила й уявляла, а Ден просто мугикав і крадькома зиркав на свій телефон.

Вони забрали ключі, і наступного дня та чарівна й за- тишна сантехніка вирішила показати свою справжню сут- ність — труби кілька разів забивались і протікали. Зараз же в рожевій ванній кімнаті, якою користуються дівчата, біля бачка стоять вантуз і покручені плечики, готові до того, що Лайла (бо це ж, очевидно, винятково її завдан- ня) рішуче візьметься за те, що вирішило цього разу на- мертво застрягти в глибинах унітазної чаші.

¹ Чутливий до тиску клей багаторазового використання, схо- жий на тиньк. (Тут і далі прим. перекл.)

— Лайло! Дорогенька! Як ти?

Голос Анушки стає приглушеним, тож Лайла чує тіль- ки: «Ні, Грейсі, не хочу бачити ніяких гвоздик. Що за вульгарщина. Ні, ні, жодних гербер. Вона їх нена- видить».

Лайла нахилиється й носом натискає кнопку гучного зв'язку. Вона тамує беззвучний блювотний рефлекс, ко- ли вода хлюпає й заливається під її рукавичку.

— Чудово! Дивовижно! — промовляє Лайла. — А ти як?

— Як завжди, веду святу війну за своїх дивовижних авторів. Черговий чек з гонораром на підході. Мав бути в тебе ще минулого тижня, але Грейсі вагітна й блює бук- вально безперестанку. Правду кажучи, мені довелося ви- кинути вже три офісні кошики для сміття. Вони вже як об'єкти біологічної загрози.

Унизу настирливо гавкає пес Гультяй. Гарчить він на все: білок у саду, голубів, сміттярів, випадкових відвіду- вачів, повітря.

— Як мило, — каже Лайла і, заплющуючи очі, проштов- хує плечики глибше. — Я про вагітність. Не про блювання.

— Не погоджуся, дорогенька. Це як скалка в дупі. Не розумію, чому дівчата постійно вагітніють. Я мушу без- перестану міняти помічниць. Починаю думати, що в кон- дitionerі щось є. А твої милі дівчатка як поживають?

— Чудово. Поживають чудово, — відповідає Лайла.

Насправді нічого чудового. Сілі розридалася під час сніданку, побачивши щось в інстаграмі. Коли Лайла поці- кавилася, що сталося, донька гиркнула, що та все одно ні чорта не зрозуміє, і, не озираючись, рушила до школи. Вайолет зиркнула на Лайлу з холодною люттю в погляді, коли та сказала, що треба їхати до тата у четвер — то був його вечір. Вона мовчечки зіслизнула з табуретки і, поки Лайла вела її до школи, не зронила жодного слова.

— Добре. Це добре, — каже Анушка тоном таким неуважним, що навіть якби їй сказали, що обом дівчатам уранці відрубали голови, вона це навряд чи помітила б. — А тепер про рукопис.

Лайла дістає плечики з унітаза. Вода досі стоїть майже по сидіння. Лайла стягує гумові рукавиці й спирається спиною на шафу. Вона чує, як валує Гультьай, і думає, чи варто занести сусідам чергову пляшку вина. За останні три місяці вона віднесла вже сім, бо не хоче, щоб її ненавиділи.

— Коли ти мені щось надішлеш? Минулого місяця ти здавалася дуже впевненою.

Лайла надуває щоки.

— Я... я ще працюю.

Западає коротка тиша.

— Дорогенька, тільки не подумай, що я хочу видатися надто суворою, — суворо каже Анушка, — з «Перебудовою» ти впоралася напрочуд добре. А ще завдяки Деновим жахливим витівкам у тебе трохи зросли продажі. Гадаю, варто йому подякувати бодай за це. Утім, ми ж не хочемо втратити видимість, правда? Не варто зникати настільки, щоб скидалося, ніби я запускаю дебют.

— Я... скоро все надішло.

— Як скоро?

Лайла обводить поглядом ванну кімнату.

— За шість тижнів?

— Спробуймо за три. Текст не має бути досконалим, дорогенька. Просто хочу зрозуміти, над чим ти працюєш. Це ж посібник зі Щасливого самотнього життя?

— Щось типу того.

— І там будуть поради про те, як жити самій і насолоджуватися? Там же будуть кумедні історії про побачення? Кілька хороших гарячих анекдотів про одностатевий секс?

— Ага, так. Про все це.

— Не можу дочекатися. Та я вже в захваті. Чекаю не дочекаюся, коли зможу прожити твої пригоди! *На Бога, Грейсі, тільки не новий кошук для сміття!* Мушу йти. Чекатиму на твій лист. Люблю вас безмежно!

Лайла кладе слухавку й витріщається на унітаз, намагаючись силою думки змусити воду злитися. Коли вона сідає, то чує, як по сходах підіймається Білл. Він зупиняється на прольоті, відновлює подих, перш ніж піднятися ще на одну сходинку. Колись Білл жив з мамою в одноповерховому бунгало 50-х років за десять хвилин ходу звідси — небагато меблів, повно світла, чисті лінії — тож багатоповерхова захаращена халупа для нього стала щоденним викликом.

— Дорогенька?

— Я тут! — Лайла перелаштовує вираз обличчя в щось радісне й приязне.

— Не хочеться бути вісником поганих новин, але сусіди знову приходили скаржитися на собаку. І, здається, щось огидне просочується крізь стелю на кухні.

Сантехнік з екстреної служби втягнув повітря крізь зуби, підняв чотири дошки підлоги й, схоже, знайшов-таки протікання в каналізаційній трубі. Він злив воду з бачка й сказав Лайлі, що треба повністю міняти систему: *«Знаєте, не уявляю, чому вам закортіло користуватися цією ванною. Та мої дід і баба молодші за неї»*, — випив дві чашки солодкого чаю й виставив їй рахунок на триста вісімдесят фунтів стерлінгів. Лайла почала називати це «податком на "мерседес"». Будь-який майстер, побачивши на подвір'ї вінтажний спортивний автомобіль, за який явно переплатили, відразу додає двадцять п'ять відсотків до рахунку, який встиг підготувати.

— То труба забилася через це? — запитала Лайла, вводячи пін-код своєї кредитки й намагаючись не вираховувати, як ремонт ударить по бюджету на цей місяць.

— Не. Тут щось інше, — сказав він, — але ви все одно не зможете користуватися туалетом. І доведеться перевстановити всю сантехніку у ванній. Можливо, у процесі ще захочете замінити кілька дощок на підлозі — я можу між ними свій великий палець запхати.

Білл поклав зашкарублу руку на Лайлине плече, коли та зачиняла двері за майстром.

— Усе налагодиться, — сказав він і злегка стиснув. Так Білл виказував свою глибоку емоційну підтримку. — Ти ж знаєш, я можу допомогти.

— Це не обов'язково, — відповіла вона, радісно повертаючись до нього. — Я в порядку. Усе добре.

Він злегка зітхнув, тоді розвернувся й пошкандибав у свою кімнату.

Білл живе з ними вже дев'ять місяців — переїхав недовзі по смерті її мами. Білл не з тих, хто б заходився в істериці, чи морив би себе голодом, чи занедбав би дім. Він просто тихенько замкнувся в собі, стаючи все меншою й меншою версією порядного колишнього мебляра, яким вона його знала три десятиліття, доки він не перетворився на тінь.

— Просто я сумую за нею, — сказав він якимось, коли Лайла навідалася в гості на чай і метушилася навколо, намагаючись влити трохи енергії в його надто спокійні кімнати.

— Я знаю, Білле, — відповіла тоді. — Мені її теж не вистачає.

Правду кажучи, Лайла теж не надто добре давала собі раду. Вона відчула справдешнє потрясіння, коли Ден оголосив, що йде від неї. Але дізнавшись про Марію, вона

збагнула, що Денова втеча, порівняно з цим, була тільки відлунням справжнього вибуху. Перші пів року Лайла практично не спала, у її голові закручувався отруйний вихор, у якому сплїталися нитки взаємних звинувачень, жаху й холодної люти, мільйони невисловлених докорів і суперечок, яких Денові завжди вдавалося уникати: «Не перед дітьми, Лайло, гаразд?»

А раптова смерть Франчески, що настала за кілька місяців, затьмарила навіть це. Тож коли Лайла запропонувала Біллові переїхати на деякий час до неї, вони обидвоє запевняли одне одного, що це все винятково для того, щоб допомогти Лайлі з дівчатами, підставити, так би мовити, плече, поки вона пристосується до життя матері-одиначки. Білл і далі доглядав за бунгалом й зазвичай днями пропадав у своєму охайному сарайчику-майстерні в кінці саду, де лагодив сусідські стільці та шліфував запасні балясини для сходів, щоб Лайлині діти не повипадали крізь щілини між поручнями в будинку. Жодне з них не заводило розмов про повернення додому. Біллова присутність не заважала Лайлі жити (про яке взагалі життя йшлося?), але надавала тому, що залишилося від їхньої невеликої родини, вкрай необхідного відчуття стабільності й тяглості. Він став якорем їхнього маленького човна, що марно гойдається, і здається, весь час протікає, ледве тримаючись на хвилях, наче вони раптово й без попередження опинилися посеред відкритого моря без весла.

До школи Лайла йде пішки. Зараз перший тиждень після довгих канікул, Білл запропонував сходити замість неї, але їй треба виконати денну норму кроків (її щодня переслідують нескінченно довгі ноги Марії і її окреслена талія). З іншого боку, якщо Лайла піде по Вайолет, то